

Prima instanță: Judecătoria Chișinău (sediul Centru), (jud. Z. Talpalaru)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău, (jud. N. Simciuc, Iu. Cotruță, I. Țurcan)

DECIZIE

06 martie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios
administrativ al Curții Supreme de Justiție

În componența:

Președintele ședinței, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Nicolae Craiu
Svetlana Filincova

Examinând recursul declarat de către Porcescu Stanislav,
în cadrul cauzei civile intentate la cererea de chemare în judecată depusă de
Plehanov Iuri împotriva lui Porcescu Stanislav cu privire la încasarea datoriei,
împotriva încheierii din 18 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin
care a fost restituită cererea de apel depusă de Porcescu Stanislav împotriva
hotărârii din 06 iunie 2018 a Judecătoriei Chișinău (sediul Centru),

c o n s t a t ă :

La 23 noiembrie 2017, Plehanov Iuri a depus o cerere de chemare în judecată
împotriva lui Porcescu Stanislav cu privire la încasarea datoriei.

Prin hotărârea din 06 iunie 2018 a Judecătoriei Chișinău (sediul Centru),
acțiunea civilă a fost admisă.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanței, la 12 iulie 2018 (prin oficiul
poștal), Porcescu Stanislav a depus apel, solicitând casarea hotărârii.

Prin încheierea din 18 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost
restituită cererea de apel depusă de Porcescu Stanislav împotriva hotărârii din 06
iunie 2018 a Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) ca fiind depusă în afara
termenului legal, iar apelantul nu solicită repunerea în termen.

La 25 ianuarie 2018, Porcescu Stanislav a declarat recurs împotriva încheierii
din 18 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând repunerea în termen a
recursului, casarea încheierii recurate și restituirea cauzei în instanța de apel.

În susținerea recursului declarat a menționat că, atât hotărârea primei instanțe
cât și încheierea instanței de apel au fost pronunțate în lipsa lui, deși a depus

multiple cereri de amânare pe motive întemeiate.

Astfel, după ce a făcut cunoștință de hotărârea primei instanțe prin intermediul oficiului poștal la 16 iunie 2018, la 12 iulie 2018 a contestat-o cu apel, respectând termenul de atac.

Potrivit prevederilor art. 425 al Codului de procedură civilă, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.

Conform art. 426 alin. (3) al Codului de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului și a referinței la recurs, fără examinarea admisibilității și fără participarea părților.

Având în vedere că, încheierea Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 18 decembrie 2018, recepționată de recurent la 16 ianuarie 2019, fapt confirmat prin avizul de recepție anexat la materialele cauzei (f.d. 65), iar recursul a fost declarat la 25 ianuarie 2018, instanța de recurs consideră că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul în termen.

Examinând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu materialele cauzei și prevederile legale aplicabile speței, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Porcescu Stanislav urmează a fi respins, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 427 lit. a) al Codului de procedură civilă, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul și să mențină încheierea.

Conform art. 10 alin. (1) al Codului de procedură civilă, sancțiunile procedurale sunt urmările nefavorabile, stabilite de normele de drept procedural civil, care survin pentru subiectul obligat în raport procedural în caz de neîndeplinire sau de îndeplinire defectuoasă a unui act de procedură, precum și în caz de exercitare abuzivă a unui drept procedural.

În conformitate cu art. 362 alin. (1) al Codului de procedură civilă, termenul de declarare a apelului este de 30 de zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, dacă legea nu prevede altfel.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează că, norma citată prevede expres momentul începerii curgerii termenului de declarare a apelului – data pronunțării dispozitivului hotărârii.

În conformitate cu art. 116 alin. (1), (3) al Codului de procedură civilă, persoanele care, din motive întemeiate, au omis termenul de îndeplinire a unui act de procedură pot fi repuse în termen de către instanță. La cererea de repunere în termen se anexează probele ce dovedesc imposibilitatea îndeplinirii actului. Totodată, trebuie efectuat actul de procedură care nu a fost îndeplinit în termen (să fie depusă cererea, să fie prezentate documentele respective etc.).

După cum denotă actele dosarului, dispozitivul hotărârii Judecătoriei Chișinău

(sediul Centru), prin care a fost admisă cererea de chemare în judecată depusă de Plehanov Iuri împotriva lui Porcescu Stanislav, a fost pronunțat la 06 iunie 2018.

Recurentul Porcescu Stanislav, a depus cererea de apel împotriva hotărârii primei instanțe, la 12 iulie 2018, termenul limită fiind 06 iulie 2018, respectiv cu încălcarea termenului prevăzut de art. 362 alin. (1) al Codului de procedură civilă. Or, din interpretarea corectă a prevederilor normei legale citate, este de înțeles că termenul de declarare a apelului curge de la data pronunțării dispozitivului hotărârii.

Așadar, după cum a fost reiterat supra, termenul stabilit de lege pentru exercitarea căii de atac (apelul) se calculează exclusiv din momentul pronunțării dispozitivului hotărârii, iar în cazul în care participantul la proces, la caz Porcescu Stanislav, a omis acest termen, urma să invoce motivele omiterii (nu a fost citat la ședința de judecată, recepționarea cu întârziere a hotărârii etc.) într-o eventuală cerere de repunere în termen.

Instanța de recurs apreciază critic și ca urmare va respinge argumentele recurentului cu privire la faptul că deși, recurentul a recepționat cu întârziere dispozitivul hotărârii, motiv pentru care consideră că apelul a fost depus în termen și nu este necesară repunerea în acest termen, or după cum s-a menționat supra termenul de declarare a apelului curge nu din data comunicării hotărârii ci din momentul pronunțării dispozitivului.

Completul subliniază că în materie civilă Convenția nu garantează un drept de recurs, dar că o eventuală procedură de examinare a admisibilității acestuia face incident articolul 6 (a se vedea, *inter alia*, Erik ØVLISEN vs. Danemarca, hotărârea din 30 august 2006, sau Kukkonen vs. Finlanda (nr. 2), hotărârea din 13 ianuarie 2009, § 24).

În același context, un stat care dispune de astfel de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de art. 6 alin. (1), în special de dreptul de acces la o instanță, de dreptul de a fi audiat (a se vedea, *inter alia*, Lebedinschi vs. Republica Moldova, hotărârea din 16 septembrie 2015, § 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că, în proceduri civile, o persoană poate cu greu să conceapă preeminența dreptului fără existența posibilității de acces la instanțele de judecată (a se vedea, Golder vs. the United Kingdom, hotărâre din 21 ianuarie 1975; Z and Others vs. the United Kingdom, hotărâre din 10 mai 2001; și Kreuz vs. Poland, hotărârea din 19 iunie 2001).

Totuși, „dreptul la o instanță” nu este absolut. Acesta poate fi, prin natura sa, supus limitărilor, deoarece dreptul de acces, prin sine, cere reglementare din partea statului. Garantând părților în litigiu un drept efectiv de acces la o instanță care să hotărască asupra „drepturilor și obligațiilor lor cu caracter civil”, articolul 6 § 1 acordă statului dreptul de a alege liber mijloacele care să fie utilizate în acest scop.

În acest sens, Curtea Europeană a statuat că restricția impusă accesului la o

instanță judecătorească sau un tribunal nu va fi compatibilă cu articolul 6 § 1, decât dacă aceasta urmărește un scop legitim și există o proporționalitate rezonabilă între mijloacele folosite și scopul legitim urmărit (a se vedea, *Tinnelly & Sons Ltd and Others* și *McElduff and Others vs. the United Kingdom*, hotărârea din 10 iulie 1998).

Astfel, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție atestă că, soluția emisă de către instanța de apel este una întemeiată legal și în corespundere cu circumstanțele cauzei, or argumentele și probele invocate în susținerea cererii de recurs sunt contrare legislației procesuale și lipsite de relevanță.

Sub acest aspect, Colegiul consideră necesar de a reitera prevederile art. 56 alin. (3) al Codului de procedură civilă, potrivit căruia, participanții la proces sunt obligați să se folosească cu bună-credință de drepturile lor procedurale. În cazul abuzului de aceste drepturi sau al nerespectării obligațiilor procedurale, se aplică sancțiunile prevăzute de legislația procedurală civilă.

În situația de fapt, contrară cadrului legal relatat, în corespundere cu prevederile art. 10 alin. (1) al Codului de procedură civilă, recurentul Porcescu Stanislav, va suporta consecințele nefavorabile, adică, sancțiunile procedurale stabilite de normele de drept procedural civil, care survin pentru subiectul obligat în raport procedural, în caz de neîndeplinire sau de îndeplinire defectuoasă a unui act de procedură, precum și în caz de exercitare abuzivă a unui drept procedural.

În acest context, instanța de recurs consideră că la caz, soluția instanței de apel este compatibilă cu respectarea garanțiilor unui proces echitabil, în sensul art. 6 CEDO, având în vedere că prelungirea nejustificată a termenului pentru exercitarea apelului, ar împiedica rămânerea irevocabilă, ca urmare a expirării termenului de atac, a hotărârii judecătorești emise în instanța de fond și ar leza, în acest mod principiul securității raporturilor juridice.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO (cauza *Popov 2 vs. Moldova*, hotărâre din 06 decembrie 2005, cauza *Melnic vs. Moldova*, hotărâre din 14 noiembrie 2006), Curtea a constatat că, prin neprezentarea motivelor de repunere în termenul de prescripție constituie o violare a art. 6 § 1.

Jurisprudența CtEDO reiterează obligația părții de a lua măsurile necesare pentru protecția drepturilor sale de acces la justiție, inclusiv prin manifestarea diligenței în exercitarea drepturilor sale procedurale și a interesului față de soarta dosarului vizat (cauza *van Harn vs. Germania*, hotărâre din 11 septembrie 2007, cauza *Pîrnău ș.a. vs. Republica Moldova*, hotărâre din 31 ianuarie 2012 și cauza *SA Universul vs. Republica Moldova*, hotărâre din 10 iulie 2012).

Concluzionând cele expuse, Colegiul ajunge la concluzia că cererea de recurs împotriva încheierii din 18 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, urmează a fi respinsă cu menținerea încheierii instanței de apel.

Ținând cont de cele expuse și în temeiul art. 427 lit. a), art. 428 ale Codului de

procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e:

Se respinge recursul depus de Porcescu Stanislav.

Se menține încheierea din 18 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău emisă în cadrul cauzei civile intentate la cererea de chemare în judecată depusă de Plehanov Iuri împotriva lui Porcescu Stanislav cu privire la încasarea datoriei.

Decizia este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Nicolae Craiu

Svetlana Filincova